

Dzień

Pomorze

10 stron
cena 10 grDZIAŁ WYDAWNICTWA: DZIEŃ GRUDZIĄDZKI ILUSTROWANY — DZIEŃ BYDGOSKI ILUSTROWANY — GAZETA GDANSKA
DZIEŃ KOCIEWSKI — GŁOS NIESZAWSKI (DZIEŃ CIECHOCIŃSKI) — GAZETA MORSKA ILUSTROWANA
DZIEŃ TCZEWSKI ILUSTROWANY — DZIEŃ CHEŁMINSKI — GAZETA MOGILEŃSKA — — — —

REDAKCJA: Toruń, ul. Bydgoska 56, telefony 29-90, 29-01, 29-02, 29-50 (nocny). — ADMINISTRACJA: Toruń ulica Bydgoska 56, telef. 29-70 (kierownik administracji). — FILIA ADMINISTRACJI: Toruń, ulica Szeroka 42 I. piętro, telefon 29-80 — P. K. O. 206.874.

Siarczyście mrozy

W całej Polsce coraz zimniej - Mrozy potrwają jeszcze kilka dni -
Najniższa temperatura na Pomorzu i w górach

Siarczyście mróz nie ustępuje. Zaatakował ziemie polskie ze wschodu i z północy. Najzimniej jest na wybrzeżu, Bałtyku i u nas na Pomorzu, gdzie w ciągu nocy temperatura dochodziła do 15 stopni, oraz na górach, gdzie notowa-

no do 26 stopni.

W Warszawie było wczoraj o godzinie 6-tej rano — 11 st. mrozu.

Mroźna, a słoneczna pogoda z bardzo minimalnymi opadami utrzyma się w całej Polsce jeszcze przez kilka dni.

cony falą zderzył się ze stojącymi obok łodziami podwodnymi. W Bridlington pogłębiarka „Rose Vis“ została zerwana z cumów i dopiero po wielu wysiłkach udało się statek przycumować do nadbrzeża. U wybrzeży irlandzkich, z pośród załogi statku „Combria“ z żeglugi kabotażowej, 4 ludzi odniosło rany w walce z żywiołem. Rannych umieszczono w szpitalu w Belfast. Komunikacja pomiędzy Anglią a kontynentem na kanale jest niezwykle trudna. Ferry-Boat, odchodzący z Dunkierki do Dover, wczoraj nie wyszedł w zwykły rejs. Inne statki na tej linii miały poważne opóźnienia.

Na Bałtyku szaleje orkan
Pierwszy śnieg w Berlinie

Berlin 19. 1. (PAT). W Berlinie spadł pierwszy śnieg. Silne opady śnieżne spowodowały w wielu punktach miasta zakłócenie komunikacji miejskiej.

Z północnych okrugów Rzeszy donoszą o silnych mrozach. W Gliwicach zanotowano 15 stopni poniżej zera. W Niemczech zachodnich temperatura jest nieco wyższa. Z Monachium donoszą o deszczach. W całej Rzeszy zanotowano wypadki opóźnień w ruchu kolejowym, dochodzące do 2-ch godzin. W górach niemieckich panują dobre warunki dla sportów zimowych.

Na Bałtyku i morzu Północnym szaleje orkan. Siła wiatru dochodzi do 12 stopni. Burza pędzi przed sobą masy śniegu. W Szczecinie uruchomiono wszystkie łamacze lodów. Na Odrze zatonął statek rybacki.

Silne mrozy uniemożliwiają połowy nawet na pełnym morzu.

S. O. S. u brzegów Norwegii

Oslo, 19. 1. (PAT). Nocy ubiegłej o godzinie 22-ej statek norweski „Trynn“ o pojemności 3000 ton, liczący 19 ludzi załogi, odszedł kierując się do Middlesborough w Anglii. Statek ten począł nadawać sygnał S. O. S. nadmieniając, że ma uszkodzony ster i splaya, niesiony falą na wysokość 60 mil morskich z północy na południe - zachód od brzegów norweskich. Wiadomość radiowa donosiła dalej — „toniemy powoli“. Po otrzymaniu tej wiadomości, norweski statek pocztowy „Venus“ nie zważając na niesłychanie ciężką walkę z huraganowym wiatrem i olbrzymią falą, odnalazł po 4 godzinach tonący statek. O świcie rozpoczęta zostanie akcja ratunkowa, niemożliwa w ciemnościach nocy. O godz. 3-ciej nad ranem s-s „Trynn“ wolno pogrążył się. Sądzą, że nie utrzyma się on długo na powierzchni.

Awarie na wodach angielskich

Londyn, 19. 1. (PAT). Burza szalejąca na wszystkich wybrzeżach Anglii nie uspokoiła się w ciągu całego dnia. Bu-

Jednodniowy strajk akademików
we Lwowie i w Krakowie

(ch) Warszawa, 19. 1. (tel. wł.). W dniu dzisiejszym młodzież akademicka na uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie i Jagiellońskim w Krakowie rozpoczęła jednodniowy strajk mający na celu zaprotestowanie przeciwko zamknięciu Uniwersytetu Wileńskiego i manifestację na rzecz obniżenia wysokości czesnego.

rzy towarzyszy olbrzymi przypływ. W grupie wysp Sztetlandzkich ani jeden statek rybacki nie mógł wyjść w morze. Olbrzymie fale uniemożliwiają komunikację drogami nadbrzeżnymi. W Portland okręt wywiadowczy „Alecto“, rzu-

Samochód królowej
Wilhelminy nad przepaścią
Omal nie tragiczna katastrofa

Wiedeń, 19. 1. (PAT) Donoszą z Innsbruka: Samochód królowej Wilhelminy uległ dziś katastrofie, która na szczęście nie zakończyła się tragicznie. Auto, którym królowa jechała w towarzystwie 3-ch osób na wycieczkę, ześliznęło się z szosy na brzeg przepaści, nad którą zawisło już jedno z kół wozu. Motocyklista-policjant, który towarzyszył kró-

lowej, zdołał cofnąć samochód na równą drogę.

Wiedeń, 19. 1. (PAT) Wypadek samochodu królowej Wilhelminy wydarzył się na wąskiej drodze z Igls do Matrei w czasie silnej śnieżycy. Królowa wraz z towarzyszącymi jej osobami odbyła dalszą drogę do Matrei.

Nad czym będzie obradował Sejm?
Porządek środowego posiedzenia

Porządek dzienny plenarnego posiedzenia Sejmu w dniu 20 bm. przewiduje pierwsze czytanie szeregu rządowych projektów ustaw m. in. o Polskiej Akademii Literatury, o Izbach Lekarskich, dentystycznych, dalej pierwsze czytanie projektów ustaw złożonych przez posłów, a m. in. przez posła Wagnera o zmianie ustawy z 1922 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim, posła Jana Frey-

mana o ochronie i zagospodarowaniu lasów, niestanowiących własności państwa, posła Krukowskiego w sprawie zmiany dekretu Prezydenta o specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszy publicznych, posła Wanke w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku przemysłowym. Trzeci punkt porządku dziennego przewiduje odpowiedź pana Ministra Wyznań

Religijnych i Oświecenia Publicznego na interpelacje, złożone przez posłów:

a) ks. Stefana Drownara w sprawie badań antropometrycznych, prowadzonych przez komisję ministerialną na Śląsku i we Lwowie;

b) ks. dr. Józefa Lubelskiego w sprawie jubileuszowego zjazdu członków Związku Nauczycielstwa Polskiego w Święcianach, c) posłanki Janiny Prystorowej w sprawie coraz częściej powtarzających się starcia na terenie szkół powszechnych, na tle różnicy poglądów religijnych i politycznych pomiędzy przedstawicielami nauczycielstwa szkół powszechnych, a przedstawicielami duchowieństwa.

Na dalszych punktach porządku dziennego znajduje się debata nad kilku projektami ustaw.

Komisja budżetowa Senatu

Warszawa 19. 1. (PAT). Komisja budżetowa Senatu rozpoczęła dziś obrady przedliminarnym budżetowym państwa na rok 1937-38.

W zastępstwie chorego na gripę przewodniczącego komisji sen. Rostworowskiego obradom przewodniczył sen. Janusz Jędrzejewicz.

Na wstępie posiedzenia rozpatrywano budżet Prezydenta Rzplitej, a następnie Sejm i Senatu.

Gdańskie brednie
Kopernik... pruskim patriotą!

W dodatku kulturalnym do „Danziger Vorposten“ — urzędowego organu partii narodowo - socjalistycznej w Gdańsku — z dnia 16 bm. umieszczono artykuł o pochodzeniu Kopernika. Autor artykułu; opierając się na poszukiwaniach Jaremięgo Wasiutyńskiego, stwierdza, iż Kopernik był niewątpliwie pruskim (!!) patriotą i mówiącym po niemiecku obywatelem Torunia.

W dalszym ciągu artykułu autor, podpisany dr. F. z sarkazmem i ironią wyraża się o polskich naukowych badaniach oraz w swej bucie proponuje polskiemu Ministerstwu Spraw Zagranicznych wykorzystanie faktu polskiego pochodzenia Kopernika dla praktycznego zastosowania w ewentualnych obradach w ramach porozumienia kulturalnego polsko - niemieckiego.

Min. Beck wyjechał
do Genewy

Warszawa, 19. 1. (PAT). Minister Spr. Zagr. J. Beck wyjechał do Genewy, celem wzięcia udziału w sesji rady Ligi Narodów. P. ministrowi towa-

rzyszą: dyrektor gabinetu ministra Lubieński i sekretarz osobisty p. Stanisław Siedlecki.

Zgon reżysera
Ryszarda Bolesławskiego

Na zdjęciu naszym reprodukowujemy podobiznę s. p. Ryszarda Bolesławskiego zmarłego w dn. 17 bm. w Hollywood na atak serca. R. Bolesławski, znany aktor i reżyser filmowy urodzony w Warszawie zastąpił w Ameryce jako jeden z najlepszych reżyserów filmowych

26 mil. kredytu budowlanego

(ch) Warszawa, 19. 1. (tel. wł.) Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na ostatnim posiedzeniu obradował nad sprawą polityki budowlanej w 1937 roku, ustalając między innymi kwotę kredytu budowlanego na 26 milionów zł. Z sumy tej 10 milionów przeznaczono na budownictwo robotnicze, 9 milionów na budownictwo mieszkaniowe, 2 miliony na budownictwo wiejskie i 1 i pół miliona na urządzenia terenów, plany zabudowy miast i t. p.

Nowa Hiszpania będzie przede wszystkim wolna...

Gen. Franco wierzy w zwycięstwo powstańców

Gen. Franco przyjął w głównej kwaterze w Salamance przedstawiciela agencji Havasa. W rozmowie z nim generał oświadczył:

Nie ma żołnierzy niemieckich w Maroku Hiszpańskim. Daliśmy zaprzeczenie formalne wiadomości o wylądowaniu wojsk czy też ochotników niemieckich w naszych posiadłościach w Afryce Północnej.

Przy każdym naszym zwycięstwie wzrasta się kampania fałszywych wiadomości i kłamstw. Ostatnia była dobrze wyreżyserowana. Jeżeli zaniepokoila ona świat, to dowodzi, do jakiego stopnia

nerwy Europy są podrażnione

Korespondent Havasa zauważył: Międzynarodowy charakter, który przybiera wojna w Hiszpanii, musi, rzecz prosta, budzić nerwy Europy są podrażnione.

Gen. Franco odparł:

Charakter międzynarodowy tej wojny nie jest naszą winą. Ani go pragnęliśmy, ani go obecnie pragniemy. Będziemy walczyć aż do zwycięstwa dla usunięcia z naszej ziemi złych sił komunizmu. To nasze stanowisko zdobyło nam przyjaźń niektórych państw. Nie mamy żadnych roszczeń terytorialnych, chcemy jedynie znieść komunizm. Niemcy i Włochy — każdy na swój sposób — prowadziły taką samą walkę, oto tajemnica ich sympatii dla nas. Jeżeli armie nasze korzystają nawet z pomocy niewielkiej liczby techników cudzoziemskich, to jednak Hiszpanie i emigranci hiszpańscy padają na polach walk.

Nawet Francja i W. Brytania zaczynają zwracać uwagę na grożące im niebezpieczeństwo komunistyczne. Nie chcę być fałszywym prorokiem, ale sądzę, że

kolonie francuskie i brytyjskie są bardzo zagrożone

Korespondent Havasa zapytał: Czy zarządzona ewakuacja ludności cywilnej Madrytu wpłynie na zmianę pańskich planów co do zdobycia?

— Nic nie zmieniło się.

Madryt padnie

jak to przewidziałem. Wojska „czerwone” popełniły szaleństwo i zbrodnie, że nie opuściły Madrytu po zajęciu przez nas Naval Carnero, Illescas i Carabanchel. Madryt ma duże znaczenie, ale nie w Madrycie decydują się losy wojny. Zdobędziemy Madryt, ale go nie zniszczymy. Zwycięzimy strategicznie, nie mówię, że w ciągu tygodnia, lub miesiąca, ale zwyciężymy całe terytorium.

— A jaka będzie nowa Hiszpania? — zapytał korespondent Havasa.

— Nowa Hiszpania — odpowiedział gen. Franco — będzie przede wszystkim wolna. Zniesiemy walkę klas, przywrócimy godność i wolność pracy, złym bogaczom narzucimy równość i sprawiedliwość społeczną.

Stan zdrowia Ojca św. znów się pogorszył

Rzym, 19. 1. (PAT). Donoszą z Watykanu: Bóle w nodze od dwóch dni znów dokuczają Papieżowi. Jak sądzą ten nawrót niedomagania jest spowodowany przez niekorzystne warunki atmosferyczne.

Papież pracuje jak zwykle. Dziś z rana konferował z sekr. st. kard. Pacelli a następnie z kard. Domenico Mariami zarządzającym dobrami stolicy apostołskimi.

Książę Gloucester porzucił służbę w armii

Londyn, 19. 1. (PAT). Książę Gloucester porzuca służbę w armii i przenosi się na stałe do Londynu.

Prawniczka króla Gustawa Szwedzkiego

Sztokholm 19. 1. (PAT). Księżna Sybilla, małżonka księcia Gustawa Adolfa, wnuka króla Gustawa, powiła dziś córkę.

na. Zaprowadzimy pokój w kraju.

Ostatnie pytanie korespondenta Havasa brzmiało:

— A jaka będzie polityka zagraniczna jutrzejszej Hiszpanii?

— Niczego od nikogo nie żądamy — od-

Znów niepogoda tamuje operacje wojskowe pod Madrytem

Madryt 19. 1. (PAT). Komitet obrony stolicy dnia 19 bm. o godz. 12 donosi: Na większej części frontu madryckiego niepogoda tamuje operacje wojskowe.

Na południe od stolicy wojska republikańskie atakiem przeprowadzonym zleniacka zdobyły ważną pozycję powstańczą na Cerróde los Angeles. Pozycja była otoczona po zaciętej walce, w której wzięto do nie-

powiedział gen. Franco. — Wznowimy jak najszybciej serdeczne i przyjazne stosunki z wszystkimi krajami bez wyjątku, a w szczególności z państwami amerykańskimi o języku hiszpańskim. W umocnieniu tych wzmianek należy widzieć znaczenie naszego hasła — HISZPANII IMPERIALNEJ.

woli majora, porucznika i 20 żołnierzy.

Na froncie Asturii artyleria rządowa z powodzeniem bombardowała wytwórnię broni La Vega, dworzec północny w Oviedo i główną kwaterę wojsk marokańskich, w tej części kraju. Na froncie aragońskim na odcinku południowym rzeki Ebro przeszło na naszą stronę 150 żołnierzy powstańczych.

Port wodny dla hydroplanów pod Paryżem

Gigantyczny projekt francuski tworzy z Paryża ośrodek transatlantycki

Paryż, 19. 1. (PAT). Rozważany jest projekt budowy wielkiego portu wodnego dla hydroplanów pod Paryżem, który umożliwiłby wodowanie wielkich wodnopłatowców komunikacji transatlantyckiej u wrót stolicy. Plan ten opracowany już 2 lata temu, obecnie został na nowo podjęty przez jednego z wybitnych działaczy samorządowych Paryża Georgea Prade. Tym razem, jak się zdaje spotkał się on z pozytywnym

ustosunkowaniem władz technicznych t. j. w pierwszym rzędzie ministerstwa lotnictwa. Port ten zostałby utworzony w miejscowości podparyskiej Gennevilliers, gdzie znajdują się odpowiednie tereny, stanowiące własność departamentu Sekwany, co ułatwiłoby znacznie realizację całej sprawy. Prasa podaje, że urzeczywistnienie tego pomysłu uczyniłoby z Paryża ośrodek komunikacji transatlantyckiej.

Przed nowym procesem-komedią w Moskwie

Co zarzucają Radkowi i towarzyszą

Moskwa 19. 1. (PAT). Agencja Tass donosi: Opublikowano następujący komunikat prokuratury ZSRR.

Organy komisariatu ludowego spraw wewnętrznych ukończyły śledztwo w sprawie „równoległego centrum trockistowskiego”, w składzie: Piatakow, Radek, Sokolnikow i

Serghriaków, które zostało zorganizowane w roku 1933 na zasadzie instrukcji Trockiego, równoległe do centrum trockistowsko-zinowiewowskiego. Dochodzenie ustaliło, że „równoległe centrum” na zasadzie bezpośrednich wskazówek Trockiego formowało grupy dywersyjne i terrorystyczne.

Uroczystości koronacyjne w Londynie będą trwać od 11 do 25 maja

Oficjalny program został już ogłoszony

W Londynie ogłoszony został oficjalny program uroczystości koronacyjnych. Według oficjalnego programu, zjazd obcych delegatów, przedstawicieli państw i domów królewskich ma być ukończony 10 maja.

zantanci Indii i wszystkich kolonii brytyjskich. Następnie król całą tę delegację z premierem na czele podejmować będzie śniadaniem w Buckingham Palace. Dnia 12 bm. odbędzie się właściwa koronacja w

znie udział w wielkim obiedzie, wydanym przez ministra spraw zagranicznych Edena w Foreign Office przy udziale całego korpusu dyplomatycznego i obcych gości, wieczorem zaś odbędzie się w Buckingham Palace bal dworski. W dniu 15 maja obcy delegaci opuszczą Londyn.

Po Zielonych Świątkach 19 maja rozpoczyna się nowe uroczystości o charakterze ściśle angielskim. 19 maja król i królowa będą gośćmi lorda-majora City i po ceremonialnym obiedzie całej City spożyją śniadanie w Guild Hall. W dniu 20 maja odbędzie się wielka rewia morska przy udziale króla, a 24 maja w dniu t. zw. Empire-day król i królowa wezmą udział w specjalnym nabożeństwie imperialnym w katedrze św. Pawła. 25 maja premier Baldwin wydaje na Downing Street wielki obiad dla króla i królowej.

Szach się obraził

Incident dyplomatyczny w Paryżu

(x) Paryż 19. 1. (Tel. wł.) Między Francją a Iranem powstał ostry konflikt, w następstwie którego poseł perski opuścił Paryż, a ponadto rząd irański odwołał swój udział w światowej wystawie w Paryżu.

Przyczyną konfliktu był artykuł, zamieszczony w jednym z czasopism francuskich, którym szach perski uczuł się osobiście dotknięty. Rząd francuski nie mógł wystąpić przeciwko piśmie, ustawowo bowiem artykułowi nie można było nie zarzucić.

Mimo wyjazdu posła istnieje nadzieja, że konflikt zostanie załagodzony i Iran weźmie udział w wystawie, tym bardziej, że skrynie ze wspaniałymi dywanami perskimi i innymi przedmiotami sztuki irańskiej znajdują się też w Parvzu.

Angielska karoca królewska w której król Jerzy VI w maju uda się na obrzęd koronacyjny. Pochodzi ona z roku 1767 i jest wykonana z drzewa palmowego. Do jej budowy użyto 8 palm

Oficjalne uroczystości zaczną się 11 maja. Tego dnia król przyjmie specjalną delegację ze wszystkich części imperium brytyjskiego pod przewodnictwem premiera Baldwinia. Delegacja ta złoży królowi adres hołdowniczy z wyrazami lojalności. W delegacji tej brać będą udział premierowie wszystkich dominii, jak również repre-

opactwie Westminsterkim. Tegoż dnia wieczorem król przemawiać będzie przez radio do wszystkich narodów imperium brytyjskiego. Dnia 13 maja odbędzie się w Buckingham Palace wielki bankiet, wydany przez króla dla wszystkich gości obcych i dostojników państwowych angielskich z okazji koronacji. W dniu 14 maja król we-

P. Prezydent RP na polowaniu w puszczy Białowieskiej

(x) Warszawa, 19. 1. (tel. wł.). Pan Prezydent Rzeczypospolitej w otoczeniu członków domu cywilnego i wojskowego wyjechał do Białowieży, gdzie ma wziąć udział w polowaniu.

Śp. Honorata Leszczyńska

Zgon zasłużonej artystki dramatycznej

Warszawa 19. 1. (PAT). Wczoraj wieczorem zmarła w Warszawie wybitna artystka dramatyczna śp. Honorata Leszczyńska.

Honorata Leszczyńska urodziła się w Czerniowcach na Bukowinie w roku 1866. Po ukończeniu instytutu maryjskiego w Warszawie przygotowuje się pod kierunkiem ojca swego Wincentego Rapackiego do kariery scenicznej. Debiutuje w roku 1880 na scenie teatru Rozmaitości w roli Klary w „Słuchach Panieńskich”. Po debiucie tym, który wypadł znakomicie została zaangażowana do teatrów rządowych, gdzie pracuje bez przerwy do roku 1891. Do roku 1893 gra w teatrze krakowskim, po czym wraca do Warszawy do teatrów rządowych (później miejskich) i gra w nich bez przerwy do roku 1924, w którym przechodzi na emeryturę. Odtąd grywa już tylko sporadycznie. Po raz ostatni ukazuje się na scenie w sztuce Z. Nalkowskiej „Dom kobiet” w Teatrze Polskim.

Zmarła artystka była żoną znakomitego tragika Bolesława Leszczyńskiego. Osierociła wybitnego artystę sceny polskiej Jerzego Leszczyńskiego.

W roku 1924 artystka obchodziła w Warszawie jubileusz 40-letnia pracy scenicznej.

Odnaczona była krzyżem oficerskim orderu „Polonia Restituta” i zaliczona została w poczet członków zasłużonych Z. A. S. P.

Pogrzeb ofiar katastrofy myśliwskiej

Katowice 19. 1. (PAT). Dziś rano odbył się w Chełmie Wielkim (powiat Pszczyzna) pogrzeb jednej z ofiar tragicznego wypadku kolejowego w Mysłowicach śp. Hlstonosza Teodora Wycisłoka.

W pogrzebie wzięli udział przedstawiciele dyrekcji okr. kol. państw. i dyrekcji poczty i telegr., poczet sztabarowy związku niższych pracowników pocztowych z Myskowiec oraz tłumy miejscowej ludności.

Pogrzeb 5 innych ofiar katastrofy odbędzie się jutro.

Zdrowie obywateli bezcennym skarbem Państwa

Wśród szeregu zagadnień społecznych, poruszonych ostatnio podczas dyskusji budżetowej w Sejmie, nieposlednie miejsce zajęło i głębokie wrażenie wywarło zobrazowanie stanu zdrowotnego w kraju. Zarówno z referatu p. Tomaszewicza o całokształcie opieki społecznej, jak i dyskusji na ten temat dowiedzieliśmy się o faktach i cyfrach, budzących poważne refleksje.

Mamy więc wciąż jeszcze rocznie 70 tysięcy zgonów z powodu gruźlicy i 300 tysięcy chorych na gruźlicę otwartą, więc ludzie, którzy przedstawiają dla otoczenia niebezpieczeństwo zakażenia. Oczywiście na ten smutny fakt wpływają fatalne warunki mieszkaniowe, gdyż w mieszkaniach robotniczych jedno łóżko przypada na 2 lub nawet 3 mieszkańców.

Niepokojący wielce jest brak lekarzy. Na 10 tysięcy ludzi w Polsce przypada — przeciętnie — 3 lekarzy, podczas gdy np. w Szwajcarii jest ich 106... Ale nie tylko jest tych lekarzy mało. Ich rozmieszczenie w kraju przedstawia się zupełnie źle. Przeszło 60 proc. lekarzy praktykuje w 28 wielkich miastach. A tylko około 40 proc. osiada w mniejszych miastach i na wsi. Mamy 40 proc. powiatów, w których na jednego lekarza przypada 100 kilometrów kwadratowych, ba w 23 powiatach jeden lekarz ma obsłużyć ludność na przestrzeni przeszło 200 km. kwadratowych. Czyż w tych warunkach można mówić o racjonalnym leczeniu, o faktycznej opiece lekarskiej nad chorymi? Czyż nie ułatwia to żerowania na chorych znachorom, babom, szarlatanom? Czyż opieka lekarska dla matek i dzieci jest w tych okolicznościach możliwa? Czyż nie w tym fakcie znajdujemy uzasadnienie dla śmiertelności nie mowlat, sięgającej na kresach wschodnich 20 proc.? Podczas gdy na zachodzie Europy ten odsetek śmiertelności dzieci nie dochodzi do 5 proc.? Czyż nie jest przeraźliwy fakt, że co 5-te dziecko umiera, gdyż pozbawione jest opieki lekarskiej? Czyż możliwa jest walka z chorobami zakaźnymi jak dur plamisty czy jaglica, gdy lekarza trzeba szukać na przestrzeni stu do dwustu kwadr. kilometrów? I czyż nie w tym tkwi istotna przyczyna, dla której komisje poborowe odrzucać muszą pokaźny odsetek młodzieży — dyskwalifikując 9 proc. poborowych z powodu gruźlicy, 5 proc. z powodu jaglicy, i stwierdzając w niektórych powiatach 100 proc. próchnicy zębów u poborowych?

Są to fakty, nad którymi nie wolno przejść do porządku, których niedocenicenie byłoby fatalne.

Bardzo często słyszy się u nas o hiperprodukcji t. zw. inteligencji, o złych warunkach dla kandydatów do wolnych zawodów, o nędzy wśród wielkomięjskich lekarzy.

Okazuje się jednak, że o nadmiarze ludzi wolnych zawodów w Polsce mowy nie ma. Upłynie jeszcze wiele lat, zanim kraj zostanie nasycony odpowiednią ilością t. zw. inteligencji — taką, jaką posiadają kraje zachodnio-europejskie.

Żiwo tkwi głównie w nieodpowiednim rozmieszczeniu naszej inteligencji, w jej niechęci do objęcia posturunków pracy zawodowej poza środowiskami wielkomięjskimi. Prawnik czy — nedyk, weterynarz czy aptekarz — wszyscy niemal marzą o pobytku w wielkich skupiskach ludzkich i uważają za zdeklasowanie pracę w mniejszych osiedlach lub na wsi. Skupienie 60 proc. lekarzy w 28 miastach wielkich—to wymowne cyfry. Wśród tych 60 proc. lekarzy oczywiście musi panować nędza... Nieliczni tylko mają warunki bytu — reszta woli wyjechać i przymierać głodem w wielkich miastach, zamiast osiąść w miasteczkach i tu nie tylko mieć zapewnione utrzymanie, ale również prowadzić robotę wręcz pionierską, domającą akcję społeczną podniesienia zdrowotności kraju.

Tu tkwi źródło zła. I tu też konieczna jest zasadnicza reforma, jeśli uniknąć mamy tych zjawisk, o których mówiono na sejmowej komisji

Z cyklu naszych reportaży z Kresów Wschodnich

Stanica Straży Przedniej w Hołówkowie

Nie w Zakopanem, nie w Krynicy, nie w Juracie, ale na dalekich kresach wschodnich buduje Straż Przednia swój „dom wypoczynkowy“, swoją stanicę. Na ziemiach, na których ongiś stała, zburzona przez Szwedów, stanica kresowa ks. ks. Krzemienieckich, na ziemi, która była własnością zesłanych na Sybir powstańców 63 roku — Korbutów, powstaje wielkim wysiłkiem zdudowany dom, który ma być zaczątkiem tego ruchu kulturalno-oświatowego, jaki sobie wytyczyła Straż Przednia.

Stanica Straży Przedniej powstaje na ziemiach nowogródzkich, na ziemiach znanych z tradycji Mickiewiczowskich, z tradycji filomacko-filareckich. Tam to bowiem w pobliżu Hołówkowa znajduje się majątek Ozlerany, własność rodziny Domejków, dokąd często przyjeżdża twórca i przywódca młodzieży filomacko-filareckiej w

szczególności dla sportu narciarstwa nizinnego, czyniąc zeń stały ośrodek p.w. i wf., z którego korzystać mogą nie tylko członkowie Straży Przedniej; mogą z jego gościnności korzystać także inne organizacje, jako to: wszelkie organizacje P. W. i W. F., Izba Rolnicza, Instr. Oświaty Pozaszkolnej itd.

Jest to, jak pisałem wyżej, teren doskonałe i specjalnie nadający się na uprawę narciarstwa nizinnego. Ale to nie wszystko. W ostatnich czasach pobudowano tam piękną strzelnicę, na ukończeniu jest stadion z biegnią na 350 m, skoczni narciarska, basen pływacki na 30x30 m itd. — Oto w ogólnych rysach stanica jako ośrodek p.w. i wf. Nie koniec jednak na tym. Stanica Straży Przedniej ma się tam stać ośrodkiem kultury polskiej, ośrodkiem pracy obywatelskiej wśród tych, mało z kulturą

Stanica Straży Przedniej im. Adama Skwarczyńskiego w Hołówkowie pow. Nowogródek (Ośrodek wych. fiz. i przysp. wojsk. Str. Przdni.)

Wielu — Tomasz Zan. W pobliżu Hołówkowa przebywał także często w swym rodzimym, niejednokrotnie konfiskowanym majątku, jeden z współczesnych pionierów ruchu niepodległościowego, ten, którego imieniem nazwana została stanica — Tadeusz Hołówko. Jak widok z tego, tym wszystkim, którzy się tam zbierają, twardzyszy doskonała atmosfera historyczna i patriotyczna. Trzeba zwrócić jeszcze i na to uwagę, że tamtędy właśnie przebiegała w czasie wojny polskiej słynna linia Hindenburga, z której do dnia dzisiejszego zachowały się jeszcze ślady leżących betonowych schronów i mogił gęsto wśród pagórków leśnych rozsianych.

Nie te jednak wyłącznie czynniki decydowały o wyborze terenu na budowę stacji. Każdemu, kto rzetelnie zainteresował się Strażą Przednią, wiadomym jest, że naczelnym zadaniem tej organizacji jest hasło obronności państwa i jego potęgę. I dlatego też Straż Przednia zaczyna swą pracę od podstaw, od terenów najbardziej zagrożonych w swej obronności i w swej polskości. Ciemny bowiem i zupełnie nieświadomiony pod względem obywatelskim jest lud tamtejszych okolic. Warto zaznaczyć, że na terenie gminy na 11.000 mieszkańców istnieją zaledwie 2 oddziały Związku Strzeleckiego. Poza tym żadnych organizacji.

Realizując, jak to wyżej wspomniano, hasło obronności państwa, Straż Przednia na swój dom wybiera teren najdogodniejszy dla wszelkiego rodzaju sportów, a w

naszą związaną prawosławną, prawie że Białorusinów. Tę funkcję spełniają nasi Strażownicy, którzy rok rocznie urządzają tam obozy i organizują życie oświatowe i obywatelskie. Ludność tamtejsza dużo dobrego doznała już od członków, a szczególnie od członkinii naszej organizacji.

Kiedy w lecie 1936 r. pożar nawiedził jedną z okolicznych wsi — Horoszki (spaliło się 70 domów mieszkalnych i 40 budynków gospodarczych), członkinie Straży Przedniej będące tam właśnie na obozie, nie tylko na miejscu zorganizowały natychmiastową dla pogorzelców pomoc, gotując im strawę, szyjąc dzieciom ubrania itd., ale po przyjeździe do swych domów zorganizowały masową pomoc, w postaci paczek odzieżowych, które na ręce wójta gminy przesłano natychmiast po wakacjach. To też nie dziwne, że kiedy 4 stycznia br. posłaliśmy odwiedzić wieś Horoszki, widzieliśmy wszędzie uśmiechnięte i serdecznie nas witające twarze. Jest to bez wątpienia zasługa tych strażowniczyń, które w lecie 1936 r. były tam na obozie. A i obecnie, kiedy w pierwszych dniach stycznia (od 3—9) byliśmy w Hołówkowie na kursie instruktorskim, uświadomiliśmy sobie, że jesteśmy świadkami dwóch niewielkich, ale pięknych uroczystości. Jedną to gwiazdka, urządzona w święto Trzech Króli przez zespoły żeńskie, dla dzieci pogorzelców z Horoszek, a druga to przekazanie na ręce wójta gminy p. Rome-ra pięknej ruchomej biblioteki, ofiarowanej ludności tamtejszej gminy przez żeńskie ze-

społy Straży Przedniej okręgu krakowskiego. I co najważniejsze — Straż Przednia idzie tam do tych opuszczonych, zaniedbanych kresowych chłopów nie tylko z darem w postaci odzieży, czy strawy, nie tylko z książką, ale także z otwartym sercem, idzie jak do kogoś bliskiego, jak do brata. Trzeba było widzieć rozradowane i szczerze twarze strażowniczyń — organizatorek gwiazdki — ile tam, w ich wyrazie twarzy było szczerości i serdeczności i bezpośredniości. Trzeba też było widzieć tę wynędźniałą, odartą dzieciarnię, z jakim rozradowaniem usmiechem przyglądała się przedstawieniu kukielki, także i starsi, którzy przybyli tam z dziećmi, radowali się jak dzieci. Przy tym kolędy, pieśni patriotyczne, deklamacje itd. To wszystko dzieje się wśród prawosławnych na dalekich kresach wschodnich.

Jak widzimy więc obok spraw p.w. i wf. wytknęła sobie stanica cele oświatowo-kulturalne i filantropijne. Czy to już wszystko? Niezupełnie, bo oto przy stacji znajduje się działka ziemi. Niewiele, 11 ha, ale to wystarczy aby p. Stefan Kaciszczenko, jeden z tych młodych entuzjastów, którzy z pobudek wyższych idą w lud. by go oświecać i nauczać, wierzył, że na tych 11 ha zdoła zaprowadzić gospodarstwo, które będzie wzorem dla ekologicznych mieszkańców. Ziemia jest tam bardzo słaba. Rodzi się liche żytko i kartofle. Widoczny jest brak paszy, stąd brak bydła. Otóż p. Kaciszczenko prze-prowadza doświadczenia ze słodkim kłobiem, trawą sudańską, zaprowadza hodowlę drzew morowych, pszczoł, ziół leczniczych itd. Jednym słowem gospodarstwo hodowlane i to wzorowe. Czy dokona dzieła, które sobie wytknął? Z pewnością, bo jakkolwiek lud tam jest bardzo trudny, oporny i zacyfany, ale p. Kaciszczenko posiada nie tylko duży zasób potrzebnych wiadomości i umiejętności, ale także dużo wiary, entuzjazmu i, co najważniejsze, dużo silnej woli i samozaparcia. Oto trzeci dział pracy realizacyjnej Straży Przedniej.

Jeszcze kilka słów na temat historii, kosztów i planu budowy samej stacji. Budowę rozpoczęto w roku 1934 z funduszy własnych organizacyjnych, częściowo z pomocą zasiłków P. K. O. Banku Gosp. Kraj. itd. (Urząd PW i WF, mimo, że to jest ośrodek p.w. i wf nie przyczynił się żadną sumą do budowy). Dom z pomieszczeniem na 80 osób, z dużą świetlicą, wybudowano kosztem 38.000 zł. (Latem rozbija się namioty na 300 osób). W domu istnieją wodociągi, kanalizacja itd.

Obok domu znajdują się budynki gospodarcze. Koszta jak widzimy niewielkie, ale wysiłek ogromny i w swych celach doniosły.

Przyznam się, że jadąc na obóz do Hołówkowa, miałem pewne wyrzuty sumienia. że mam korzystać z gościnności organizacji, w której zostałem instruktorem zespołu ale dla której brak mi wiary i entuzjazmu. Po przybyciu na miejsce i po zapoznaniu się z zadaniami, celami i idealami organizacji wszelkie moje wątpliwości rozwiały się. Zdołałem nie tylko wiarę ale i entuzjazm dla idei, którą reprezentuje Straż Przednia. Któż bowiem organizacja w tak krótkim czasie dokonała tego co Straż Przednia, która organizacja wkłada tyle uczciwego wysiłku w pracę realizacyjną i to nie na fikcyjną opartą.

Dziwnymi wydawały mi się również ataki na tę mało znaczącą organizację. Dziś temu się nie dziwię. Straż Przednia jest istotnie organizacją niebezpieczną dla wszelkiego zacofaństwa i obskurantyzmu, niebezpieczną, dla wszelkich agentur międzyrodzowych, niebezpieczną dla wszelkiego oportunisty. Bo przecież naszym dążeniem jest aby wszystkie nasze zaniedbane ziemie, a szczególnie kresowe, pokryły się takim domami jak stanica w Hołówkowie, aby wszyscy obywatele państwa chcieli i musieli czuć i myśleć po polsku, abyśmy więcej wiary i zapału zdobyli dla spraw państwowych i narodowych, aniżeli dla jakichś warcholskich partyjnych czy kastowych wy-czynów. Abyśmy dążyli do stworzenia sprawiedliwej, i na silie moralnej, gospodarczej i fizycznej opartej Polski.

Do tego dąży i dążyć będzie Straż Przednia, a ci wszyscy, którym nasza organizacja jeszcze jest solą w oku, niech się pocieszą tym, że zarówno oni jak i ich przyciemnienie podczas przemiana, ale idea wielka żyć będzie zawsze. Stan. 2.

Niepoczytalne brednie niemieckiego uczonego o powstaniu Państwa Polskiego

Na kursie dokształcającym dla nauczycieli w Berlinie, dr. Langenheim, mając wykład o powstaniu Państwa Polskiego, stwierdził, że brak jest danych historycznych, któreby wyjaśniały genezę tego organizmu państwowego.

„Legenda mówi o obecnych, którzy przyszli do kraju. Jeżeli wreszcie pierwszy historyczny król polski nazywał się Dago Misica, a więc nosił imię Wikingów, przypuszczalnie należy, że Państwo Polskie jest tworem Wikingów, czyli germańskim.“

Dr. Langenheimowi chodzi tu zapewne o dokument, zaczynający się od słów „Dagome iudex“, na podstawie którego nie udało się stwierdzić imienia władcy, który ów dokument wydał.

A tym bardziej niema podstaw, by stwierdzić, że Państwo Polskie założyli... Germanie.

Takie jednak stanowisko odpowiada najbardziej niemieckiej wierze, że wiedza, kultura jako też różne organizmy państwowe pochodzą od nich lub od ich przodków. Jest to swego rodzaju mania egocentryczna, której praktyczne konsekwencje w cytowanym wypadku, mogą stanowić podstawę dla prze-prowadzenia dowodów historycznych, że do ziemi, będących kolebką Państwa Polskiego mogą żywić pretensje Germanie i ich potomkowie.

Na takie pomysły trudno doprawdy znaleźć lekarstwo.

Wychowanie młodzieży niemieckiej pod znakiem nienawiści do sąsiadów i ekspansji zaborczej

„Szkoła jest polityczna” — tak brzmi pedagogiczne hasło dnia w Trzeciej Rzeszy: Już siedmioletniemu dziecku w Niemczech wpaja się zasady „hitlerowskie”, już ono oburza się na socjalistów i traktat wersalski... „National — politische Erziehung” stanowi dziś najważniejsze zadanie szkoły w Niemczech. Szkoła ta ma wychowywać i kształcić „rasowego Niemca”. Rasowość nie jest tu jednak — jak mogło być się wydawać — pojęciem antropologicznym Ernst Kriek, autor książki p. t. „Wychowanie narodo-polityczne” twierdzi, że ten staje się „rasowym Niemcem”, kto słucha rozkazów Führera. Ideałem pedagogiki w Trzeciej Rzeszy jest „der treue Gefolgsmann Adolf Hitlers” — posłuszny wykonawca zleceń wodza.

Wpajanie wiedzy obiektywnej, rozwój umysłowy ucznia, zesłany w urzędowym programie oświatowym hitlerowskich Niemiec na plan dalszy. Zwalcza się obiektywizm, gdy jest on niezgodny z wymaganiami „narodo-politycznego wychowania”. Kriek — największa dziś powaga pedagogiczna w Niemczech — twierdzi, że skończyły się już czasy „czystej wiedzy”. Wszystko ulega dziś „wartościowaniu”, a zasadą „wartościującą” naukę, która jest wykładana w szkołach Trzeciej Rzeszy musi być po hitlerowsku pojmwane dobro narodu.

Na czym ma polegać to dobro? Przede wszystkim na odwojowaniu tych ziem, które kiedyś należały do Rzeszy. Młodzież narodo-polityczna — naucza Kriek — musi wzorować się na tych, którzy polegali w czasie wojny światowej w krajach nadbałtyckich, na Śląsku, w Zagłębiu Ruhry i Nadrenii. Wojna światowa dała treść rewolucji niemieckiej.

Niemieckie podręczniki szkolne przeładowane są wyrażeniami w rodzaju „oderwane działnice”, lub „rozdarłe ciało narodu”. Do kategorii tych „Entrissene Gebiete” zalicza się Gdańsk, Poznańskie, Pomorze (to ostatnie nazywane stale „westpreussen”. Prusy Zachodnie), Górny Śląsk w tej specyficznej terminologii nosi miano „Zerrissenes Oberschlesien”, Rozdarły Górny Śląsk, do którego — zdaniem niemieckich podręczników historii — „Polacy nie mają żadnego prawa...”

Zaborcze ostrze „najnowszej” pedagogiki niemieckiej zwraca się zresztą nie tylko przeciw Polsce, ale przeciw wszystkim bez wyjątku sąsiadom Rzeszy. Trudno mnożyć na tym miejscu w nieskończoność odpowiednie przykłady z podręczników, atlasów i map niemieckich. Wynika z nich jednak ponad wszelką wątpliwość, że zdaniami hitlerowców, Niemcy powinny panować nad całym światem.

Mistyka rasistowska wysunęła przed pedagogiką niemiecką zadanie wychowania idealnego Niemca. Trzecia Rzesza ma manię tworzenia wyższego gatunku ludzkości. Niemcy są (według tendencji urzędowych programów) wy-

jatkowym materiałem na t. zw. „Übermenschen” — nadludzi.

W młodzież niemiecką wpaja się bezustannie przeświadczenie o wyższości rasy nordyckiej nad wszystkimi innymi oraz o specjalnej misji historycznej Niemiec na świecie.

Zgodnie ze wspomnianymi wyżej tendencjami od posłusznych wykonawców zleceń wodza wymaga się przede wszystkim tężyzny charakteru i tężyzny fizycznej.

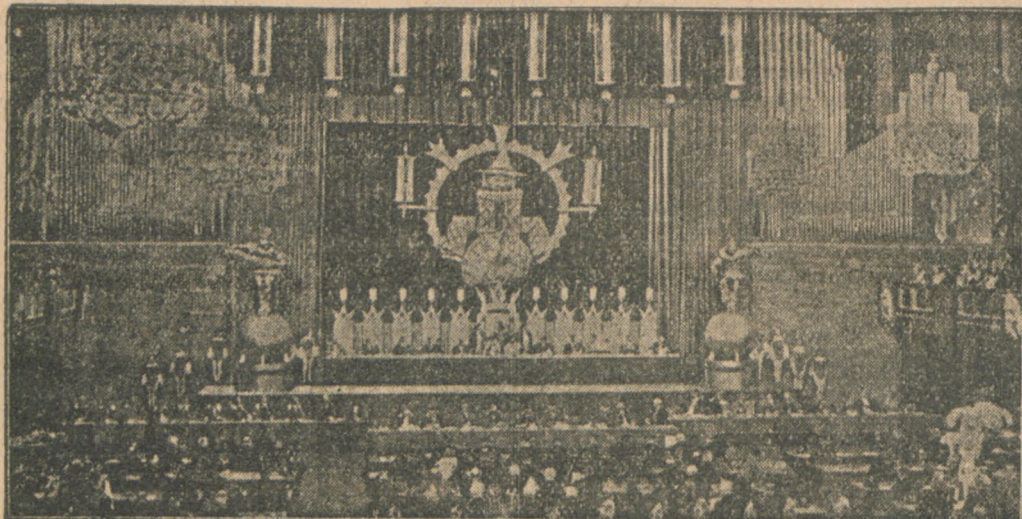
Wychowanie i kształcenie Trzeciej

Rzeszy służy jednemu celowi: zaborczej ekspansji na Wschód i Zachód. Na Wschód przede wszystkim.

Charakterystyczne, że w najbardziej autorytatywnej książce Krieka, która ukazała się przed dojściem Hitlera do władzy, nie ma mowy o „wielkich wolnych przestrzeniach rosyjskich”. Natomiast jest mowa o Śląsku.

Skrajny militarizm wychowania niemieckiego znajduje więc bezpośrednie „usprawiedliwienie” w niedwuznacznych celach ekspansyjnych.

Tego jeszcze nie było!

W Monachium zebrał się do raz pierwszy międzynarodowy kongres... karnawałowy.

Niemcy wykupują ziemię na Pomorzu

Niedawno prasa polska donosiła o wypadku nabycia przez Niemca gospodarstwa 18 ha w Tuszewie pow. Grudziądz.

Obecnie znowu w Grucznie pod Świeciem w krótkich odstępach czasu, Polacy sprzedali Niemcom cztery gospodarstwa.

Częstotliwość wypadków odsprzedawania Niemcom ziemi winna zwrócić uwagę

właściwych placówek kierujących życiem gospodarczym i narodowym na Pomorzu. Wyczuwa się konieczność odpowiedniej organizacji instytucji kredytowych.

Podobne wypadki, nie zawsze sprzedawczykostwa, bo wywołane nieraz trudnościami gospodarczymi, nie powinny się powtórzyć.

IX. Targi Katowickie

W czasie od 16 maja do 1 czerwca 1937 r. odbędą się w Katowicach jak corocznie IX. Targi Katowickie, zarządzane staraniem Śląskiego Towarzystwa Wystaw i Propagandy Gospodarczej.

Targi te organizowane w mieście stołecznym żywotnego okręgu śląskiego są chętnie obsyłane towarami krajowymi przez wytwórców gdyż stwarzają korzystną okazję

dla zamówień i wzmagają poważne obroty handlowe.

Ponieważ ożywienie życia gospodarczego jest niezmiernie ważnym postulatem sfer miarodajnych, produkujących i handlowych — przeto starania, dążące w tym kierunku, powinny znaleźć pełne zainteresowanie.

Ofiary na F. O. N.

6 SILNIKÓW SAMOLOTOWYCH NA FON

Wytwórnia Maszyn Precyzyjnych „Avia”, Krakowskie Przedmieście 7, świadoma doniosłości celu dozbudowania naszej Armii, w imieniu Zarządu firmy i stosownie do jego uchwały, deklaruje na Fundusz Obrony Narodowej bezinteresownie dostawę 5-ciu silników lotniczych „Wright” 220 KM. (wartość jednego silnika około 30.000 zł.).

Ponadto ogół pracowników na zebaniu uchwały przyłączyć się do powyższej deklaracji Zarządu i deklaruje, jako ofiarę od siebie, jeden silnik „Wright” również tej samej wartości.

Oto jak rozumieją niektóre instytucje i organizacje pracownicze obronę narodową naszego kraju.

POLONIA AMERYKAŃSKA W CHICAGO NA FON

Oto mamy do zanotowania nowy fakt ofiarności, świadczący o wielkim patriotyzmie Polaków zagranicą. Klub Pań „Chicago” wpłacił 100 dol., Towarzystwo „Nadwiślańskie” grupa 759 Związku Narciarstwa Polskiego 25 dol., pani R. Cyrek 1 dol. i Polsko - Amerykański Klub Handlowy 50 dol., przekazując całą gotówkę przez Konsulat Generalny R. P. w Chicago — na F. O. N.

Polonia amerykańska wychodzi z założenia, że nie może zapominać o Funduszu Obrony Narodowej, każdy, kto złoży bodaj najmniejszy datek, przyczynia się do wzmocnienia obronności Polski, a w szeregach ofiarodawców nie może zabraknąć tych Polaków, którzy wprowadzili się dziś daleko za Oceanem, pamiętając zawsze o potrzebach swego „starego kraju”

NAUCZYCIELSTWO I MŁODZIEŻ SZKOLNA NA FON

Jak nas informują, do szeregu ofiar, składanych przez różne instytucje, przybywa nowa, cenna ofiara od grona nauczycieli Państw. Gimnazjum i Państwowego Seminarjum Nauczycielskiego w Wągrowcu, którzy postanowili opodatkować przez 6 miesięcy swoje pobory — po 1 proc. — na rzecz F. O. N., z pieniędzy zebranych mają zakupić jeden ciężki karabin maszynowy i wręczyć go Armii.

Przy niniejszym chcielibyśmy nadmienić też o wielkim patriotyzmie uczniów Państwowego Gimnazjum im. A. Asnyka w Kąsuzu, którzy przeprowadzają między sobą zbiórkę pieniężną również na zakupienie karabinu maszynowego, który pragną wręczyć jednemu z pułków w Kaliszu.

Oto, jak rozumieją doniosłość celu dozbudowania naszej Armii uczniowie — ale nie wszystkich szkół.

POLONIA FRANCUSKA W LILLE NA FON

Jak się dowiadujemy, Związek Rezerwistów i b. Wojskowych, oraz Rodziny Wojskowe we Francji przesyłały za pośrednictwem Konsulatu Generalnego R. P. w Lille na Fundusz Obrony Narodowej następujące ofiary: 6.915,15 franków fr. w gotówce, 50.— zł. w Obligacji Pożyczki Narodowej i 6.— zł. w kuponach Pożyczki Konwersyjnej.

Przy sposobności chcielibyśmy nadmienić, że Polonia zagranicą żywo interesuje się sprawami obrony swego kraju, aczkolwiek dzieli ją nieraz tysiące kilometrów nie zapominając o obowiązku dla swojej ojczyzny, i na apel Naczelnego Wodza spieszą z ofiarami nawet z najdalszych zakątków świata, zasilając Fundusz Obrony Narodowej.

Wobec stale powtarzających się informacji, gdzie mieści się Sekretariat F. O. N., podajemy dokładny adres: Warszawa, ul. Służowska 7, tel. 725-15.

GŁOSY I ODGŁOSY

Echa kongresu Stron. Ludowego

„Kurier Poranny” polemizuje z prasą warszawską, która z konfiskaty tego pisma, za sprawozdanie z kongresu Stronnictwa Ludowego wyciąga wnioski o oddaleniu się „Kuriera Por.” od prorządowej linii politycznej.

Przed wszystkim stwierdza „Kur. Por.” że konfiskata nie nastąpiła za omówienie kongresu, lecz że uległy jej pewne ustępy uchwalonych na kongresie rezolucyj. Poza tym czytamy w replice

„Kurier Poranny” pismem „rządowym” nigdy nie był i nie jest, a jedynie pismem z własnej nieprzymuszonej woli pozytywnie odnoszącym się do rządu i jego prac...

O obradach i uchwałach kongresu pisze „Kurier Poranny”:

Niektóre popołudniowe dzienniki warszawskie starają się punkt ciężkości znaczenia uchwał kongresu przenieść na stosunek ludowców do t. zw. „frontu ludowego” i w ten sposób wywołać fałszywe wrażenie, że w łonie S. L. panowały poważne prądy, pchające stronnictwo ku jakiegokolwiek współpracy z komunistami. Są to nieprzyzwolone mane-wry.

Stronnictwo Ludowe wyraźnie od wielu miesięcy w uchwałach zarówno władz centralnych jak i organizacji lokalnych najbardziej stanowczo i ostro przeciwstawiało się robocie komunistycznej, godzącej zawsze w całość i interesy państwa. Kongres zajął takie samo stanowisko, niemniej stanowczo odcinając się od wszelkich koncepcji faszystowskich i ultra-nacjonalistycznych, które pchają naród ku anarchii i wojnie domowej. W tych uchwałach nie było żadnych niespodzianek.

„ABC” podaje następujące szczegóły o nastrojach, panujących na kongresie:

„Wśród uczestników panował wyraźny nastrój antykomunistyczny, a wśród znacznej większości także antyżydowski. Gdy jeden z delegatów usiłował wy-stąpić z przemówieniem, w którym były pewne akcenty „folks frontowe”, sala nie pozwoliła mu dokończyć: „Nie chcemy parchów”, — „Wiesz polska bez żydów!” — krzyczano. Przewodniczący z trudem przywrócił spokój”.

„Czas” stwierdza, że

...całe zebranie odbyło się pomimo ożywionej dyskusji w zupełnym spokoju i żadne targnięcia nie zostały w czasie dyskusji ujawnione.

Uchwały kongresu streszcza „Czas” następująco:

Po dyskusji kongres przyjął jednomyślnie rezolucję, która:

- 1) zatwierdza sprawozdanie N. K. W. Str. Ludowego;
- 2) przesyła pozdrowienia wszystkim tym, którzy ucierpieli w walkach ruchu ludowego;
- 3) wypowiada się zasadniczo przeciw „sanacyjnemu” systemowi rządzenia;
- 4) omawia sprawę Berezę;
- 5) odrzuca faszystów i odrzuca komunizm oraz wszelkie koncepcje dyktatorskie;
- 6) wypowiada się za współpracą „z ugrupowaniami szczerze demokratycznymi bez ograniczenia samodzielności polityki Stronnictwa Ludowego”;
- 7) staje na gruncie demokracji politycznej, jako drogi do demokracji gospodarczej;
- 8) omawia bardzo krytycznie politykę zagraniczną min. Becka, zwłaszcza w stosunku do Trzeciej Rzeszy.

8 tys. skrzyń mieszanki cukrowo-kawowej dla bezrobotnych

Ogólnopolski komitet pomocy złmowej rozesłał ostatnio drugą w ciągu bieżącego miesiąca partię mieszanki cukrowo-kawowej do rozdania bezrobotnym.

Transport ten wynosi 8 tys. skrzyń 50-kg. logramowych.

Na Łotwie mamy 1500 zrzeczonych młodzieży polskiej

Ostatnio odbył się w Dynaburgu na Łotwie doroczny walny zjazd Związku Młodzieży Polskiej. Ze sprawozdań wynika, iż ZMP jest najsilniejszą organizacją polską na Łotwie. Posiada ona 18 filii lokalnych.

Wylosowane książeczki PKO

Dnia 15-go stycznia 1937 roku odbyło się w Centrali P. K. O. w Warszawie 43-cie z rzędu losowanie książeczek na premiiowane wkłady oszczędnościowe Serii I-ej.

Po zł 1.000.— otrzymają właściciele następujących książeczek: 3.116 4.831 7.464 14.163 15.783 27.306 28.718 28.794 30.599 36.194 36.851 42.190 43.327 46.190 47.215.

Konkurencja autobusowa

Od kilku lat wzrastające deficyty na kolejach francuskich osiągną w bieżącym roku cyfrę ośmiu miliardów franków. W roku 1935 deficyt wynosił 4,5 mil. a 1936 r. 5 miliardów. Za przyczynę tego niedoboru uważana jest rozbudowa dróg i w związku z tym stale rozbudowująca się sieć komunikacji autobusowej.

W trzy i pół dnia z Colombo do Anglii

Colombo (Cejlon), 19. 1. (PAT) Cejlon począwszy od marca 1937 uzyska stałe połączenie z „British Empire Air Service”. Podróż samolotem z Colombo do Anglii będzie trwała 3 i pół dnia.

Maszyna piekielna w ekspresie Kanton — Hongkong

Hongkong 19. 1. (PAT) Pożar ekspresu Kanton — Hongkong, w którym zginęło 72 osoby został wywołany przez podłożenie piekielnej maszyny. Jak śledztwo zdolało ustalić, w kilku wagonach rozmyślnie ułożone paczki z celuloidem, celem podsygnięcia pożaru. Sprawcy nie zostali dotychczas wykryci.

Najniebezpieczniejsza przysługa z jadowitymi żmijami

Z zegarkiem w rękę czekał na śmierć

Co sobie przypomniał najbardziej znany znawca węży? — Dwie godziny w górach Peru — Tajemnica birmańskich zaklinaczy węży — Niespodziewana rodzina kobry

Został uczonym z powodu ukąszenia żmii

Czterdzieści pięć lat temu pewien młody Anglik bawił się na wzgórzach Quantock-Hills, które rozciągały się tuż za domem jego rodziców. Nagle z piersi jego wydarł się okrzyk bólu i grozy. Wielka żmija ugryzła go w rękę.

Kilku lekarzy i różnych znachorów pielęgnowało chłopca przez dziesięć dni, zanim wszelkie niebezpieczeństwo zostało oddalone.

Rzecz dziwna, że smutna przygoda Burgessa Barnetta nie odstraszyła go wcale od jadowitych bestyj. przeciwnie, wypadek ten pchnął go na drogę nauki w kierunku zwalczania ukąszeń różnych gatunków żmii.

Burgess Barnett stał się jednym z najbardziej znanych i cenionych specjalistów na świecie, w tej dziedzinie.

Straszny wypadek

W piętnaście lat później pewien łowca żmii przemierzał samotnie opuszczone przeszczerzenie gór peruwiańskich.

Od czasu do czasu zagłębiał swój rozdwojony kij w ziemię, wrzucając potem cenną zdobycz do skórzanego worka. Okazy były przeznaczone do ogrodu zoologicznego.

Nagle na powierzchni wysuszonego błota dojrzał kawałek suchego drzewa. Schylił się i o zgrozo, okazało się, że kawałek drzewa przemienił się w żmiję, która ugryzła nieszczęśliwego łowcę w palec.

Łowca z przerażeniem stwierdził, że był to najbardziej jadowity gatunek gada na terenie Peru. Natychmiast przeklnął wszystkie lekarstwa jakie posiadał w swej podróźnej apteczce.

W śmiertelnym oczekiwaniu

Wiedział dobrze, że żadne z serum, które zastosował, nie jest w stanie przeciwdziałać straszliwej truciznie żmii. W przeddzień wypadku rozmawiał z pewnym starym Peruwianinem właśnie o tym gatunku, który twierdził, że śmierć od takiego ukąszenia następuje w dwie godziny później. Jak się domyślamy, ofiarą drugiego wypadku był również Burgess Barnett.

Zrezygnowany, postanowił spisać testament i notować do ostatniej chwili objawy zachodzące w jego organizmie. Prostu ze swego życia chciał złożyć ofiarę na polu nauki i przekonać się czy stary Peruwianin mówił prawdę. Barnett nie bał się śmierci.

Wziął zegarek do rąk i czekał. Tymczasem śmierć nie nadchodziła. Barnett miał jedną szansę na milion. Jadowity wąż nie miał trucizny w zębie. Potrafił wprawdzie ukąsić, ale nie zatruił uczonego jadem.

Przyjaźń z birmańskim magikiem

Wszędzie gdzie przybywał dr. Barnett, uważano go wśród tubylców za czarodzieja i zaklinacza węży.

W Birmanii złożył mu wizytę stary magik, by się dowiedzieć co o naukowych metodach swego angielskiego „kolegi”

Wtajemniczył go jednocześnie we wszystkie własne sekrety. Utrzymywał, że dwa

specjalne znaki wytatuowane na dłoni i wierzchu ręki, były wystarczające, by węże stały się posłuszne i nieszkodliwe. Trudno było Barnettowi w to uwierzyć. Możliwe, że na rękach Europejczyków znaki nie posiadają tej siły.

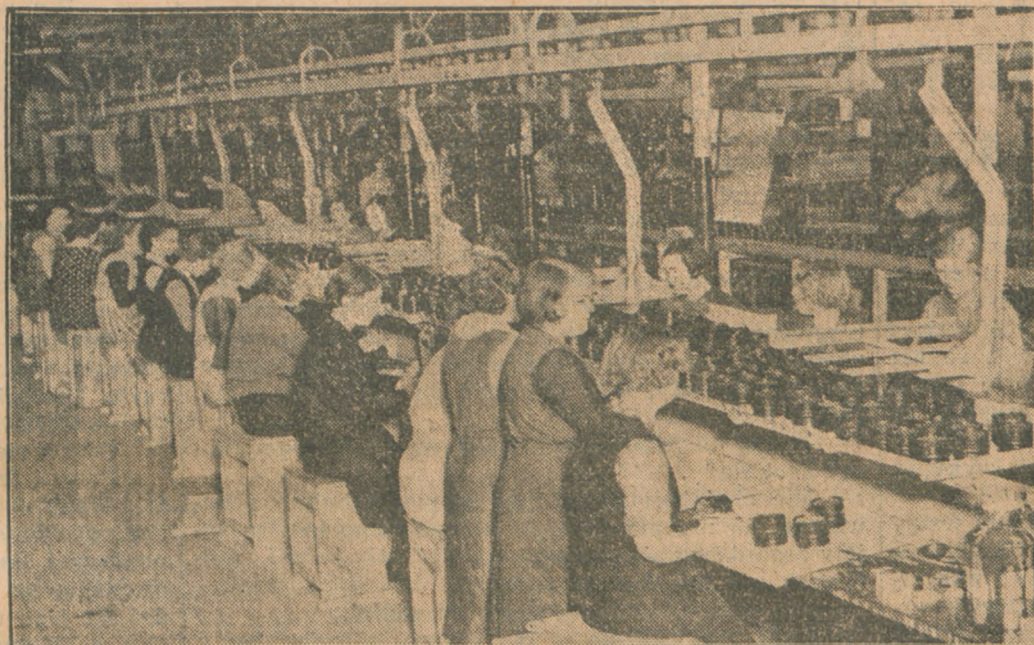
Nieoczekiwana „rodzinka”

W czasie licznych transportów węży i żmij do Londynu, nie zdarzył się nigdy za-

den poważniejszy wypadek. Nad bezpieczeństwem czuwał najczęściej sam uczony.

Pewnego dnia oczekiwano wspaniałego okazu kobry. Podróż trwała długie tygodnie. Cóż się okazało. Przy rozpakowywaniu „rodzinkę” złożoną aż z 43 sztuk. Tym razem prawie wszystkie zoo Anglii zostały obficie zaopatrzone w ten najgroźniejszy gatunek żmij.

Z wytwórni masek gazowych

W Blackburn w Anglii otwarto fabrykę masek gazowych. Oto już pierwsze sztuki przynosi pracownikom do wykończenia taśma transmisyjna.

Serce lotnika badane z ziemi

Reakcje, jakie w czasie wykonywania lotów na różnych wysokościach, a zwłaszcza w czasie lotów akrobatycznych, zachodzą w organizmie pilota, wpływają na funkcje serca, których regularność posiada decydujące znaczenie dla bezpieczeństwa lotu. Dotychczas przeprowadzenie dokładnych badań nad stanem serca pilota w okresie różnych ewolucyj lotniczych, było rzeczą prawie niemożliwą ze względu na niedokładne funkcjonowanie aparatów badawczych w czasie lotu. Obecnie skonstruowa-

no niezwykle pomysłową aparaturę, pozwalającą na badanie serca lotnika wprost z ziemi. Pilot ma umieszczoną na piersiach w okolicy serca słuchawkę, która chwytła ruchy mięśnia sercowego i przy pomocy czułej aparatury radiowej przesyła je do stacji centralnej, gdzie ulegają odpowiedniej amplifikacji, pozwalającej lekarzowi siedzącemu w swym gabinecie, bez żadnych trudności, kontrolować dokładnie reakcje serca pilota na poszczególnych wysokościach i w różnych ewolucjach.

Wiadomości sportowe

WARTA ZWYCIĘŻA Z TRUDEM RUCH 9:7

W Wielkich Hajdukach w meczu o bokserkie mistrzostwo Polski poznańska Warta pokonała z trudem Ruch w stosunku 9:7. Remis bardziej odpowiadałby stosunkowi sił

OKĘCIE WYGRAŁO Z LECHIA 9:7

W niedzielę wieczorem rozegrany został we Lwowie mecz bokserki o mistrzostwo Polski między Okęciem (Warszawa) a Lechią. Mecz wygrało po zaciętej i naogół równej walce Okęcie 9:7. Kilka rozstrzygnięć sędziowskich pozostawiało wiele do życzenia, wobec czego kilkakrotnie dochodziło do burzliwych demonstracji.

KŁĘSKA BOKSERÓW GEDANII W POZNANIU.

W zawodach o drużynowe mistrzostwo Polski w boksie drużyna HCP (Poznań) pokonała drużynę Gedanii w stosunku 15:1.

Wyniki w poszczególnych spotkaniach od wagi muszej do ciężkiej są następujące (na pierwszym miejscu zawodnicy HCP):

Liszke bije na punkty Cynamona.

Kolecki bije Sierockiego.

Wałkowiak bije na punkty Zielińskiego

Szymkowiak bije w 2 rundzie przez ko.

Hirsza.

Radomski bije na punkty Jaworskiego.

Każmierczak remisuje z Gołębiowskim.

Klimecki wygrywa wysoko na punkty z

Hanksem.

Adamczyk bije przez techniczne ko. Chł-

stowskiego.

POZNAŃSKI AZS WYGRYWA TURNIEJ HOKEJOWY W POZNANIU

Klub sportowy „Warta” z okazji 25-lecia swego istnienia zorganizował dwudniowy turniej hokejowy przy udziale drużyn Warszawianki i Polonii z Warszawy, miejscowego AZS i drużyny jubilatów.

W pierwszym dniu zawody rozpoczęły się ze znacznym opóźnieniem i trwały niemal do północy. Drużyna AZS pokonała po żywej i ciekawej walce Warszawiankę w stosunku 3:2.

Spotkanie Warta — Polonia zakończyło

się wynikiem 2:0 dla Warty.

W niedzielę w godzinach popołudniowych odbył się mecz o trzecie miejsce między Warszawianką i Polonią.

Zwyciężyła Warszawianka 9:0.

AZS Poznań w finale pokonał Wartę 4:0.

WALASIEWICZÓWNA PRZECHODZI NA ZAWODOWSTWO?

Milsze są dolary niż amatorstwo.

Przebywająca w Ameryce znakomita lekkoatletka polska Stanisława Walasiewiczówna znalazła się ostatnio w poważnych kłopotach finansowych, które spowodowały, że zmuszona ona została do rezygnacji z tegorocznych studiów na uniwersytecie w Cleveland.

Zmuszona trudnościami finansowymi Polka zdecydowała przyjąć propozycję menedżera amerykańskiego przejścia na zawodowstwo i startowania w jednej grupie zawodowej z Jesse Owensem, Eddie Tolanem i triumfatorką igrzysk olimpijskich w Los Angeles, Baby Didrickson.

Już wkrótce Walasiewiczówna uda się wespół z wymienionymi wyżej zawodowymi lekkoatletkami na wielkie tournée po Ameryce.

Podając powyższą wiadomość na odpowiedzialność korespondenta Niemieckiego Biura Informacyjnego, redakcja PAT ze swej strony nadmieniam, że w ciągu najbliższych godzin uzyska w tej sprawie własną informację.

STEPHENS BEZKONKURENCYJNA I W HALL

Nowy Jork, 17. 1. (PAT). Najszybsza kobieta świata Amerykanka Helen Stephens wystąpiła w Bostonie na zawodach w hall.

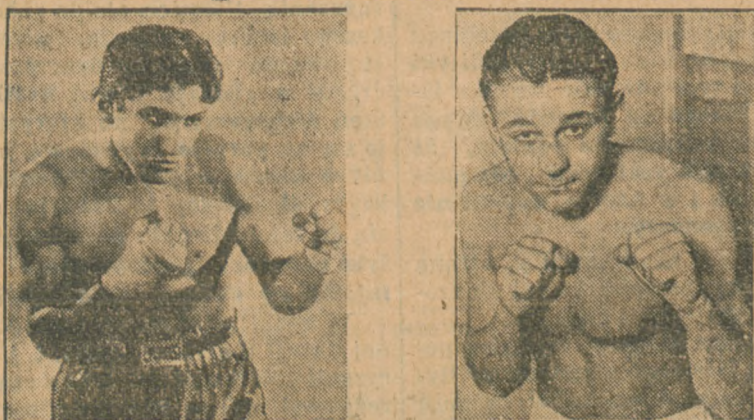
Jak się okazało, Stephens nie ma godnej przeciwniczki nawet na zawodach w hall. Wygrała ona zdecydowanie 100 jardów w czasie 11,3, a 50 jardów wygrała również łatwo przed mistrzynią Południowej Ameryki Corie.

Sztuczna hodowla gąbek

Obok sztucznych hodowli pereł, ostryg, powstaje obecnie w republice Honduras w Ameryce Środkowej sztuczna hodowla gąbek. Na wybrzeżach Hondurasu ciągną się liczne rafy koralowe, tworzące szereg zamkniętych jezior, w których gąbkowce znajdują dobre warunki rozwoju. Zarodek gąbkowca po czterech latach dochodzi do pełnego rozwoju. Co cztery lata też odbywa się wylawianie rozrośniętych okazów, które, po poświęceniu i zużyciu ich gąbkowca, wrzucane są z powrotem do jeziora dla wytworzenia nowych gąbek. Hodowla sztuczna ma nad produkcją naturalną tę przewagę, że w drodze odpowiedniego doboru pozwala na osiągnięcie drobno-porowatego gatunku gąbki, co wpływa na jej wartość.

Gąbkowiec tworzy ciemną, galaretową masę, wypełniającą wszystkie pory gąbki. Po wydobyciu na powierzchnię, żyłatko ginie. Gąbki poddaje się ciśnieniu pod prasą, które usuwa z por galaretową masę, następnie po chemicznym oczyszczeniu i nadaniu im odpowiedniej formy — gąbki stają się poszukiwanym towarem rynkowym.

22 stycznia w Berlinie

Mistrz Europy w wadze lekkiej Vittorio Tamagnini (na lewo) walczy 22 stycznia w Berlinie z Niemcem Rudolfem Kretschmarem

J. LITRZYCOWA

NIEBEZPIECZNA GODZINA

Powieść nagrodzona na konkursie literackim

Jak przyjął wiadomość o tem że wyszłam zamaż za jego brata, który w rozstrzygającej o jego losie chwili wydał o nim złą opinię! Pamiętam dobrze twoje słowa, Karolu, kiedy Leon błagał o litość mojego ojca: „Zasługujesz na to, żeby zginąć marnie!” — powiedziałeś wówczas. I rzeczywiście porzucono go samego na pastwę złym losom. Widocznie jednak przebaczył nam wszystkim, skoro powrócił, skoro odwiedził Karola i zapowiedział swą wizytę na wsi.

— Trzyście lat — myślałam — to bardzo dużo czasu! Przez trzyście lat można wiele zapomnieć! A jednak.

A jednak nie mogłam uwierzyć, żeby Leon zapomniał.

I ja nagle przypomniałam sobie wszystko. Jak mogłam go porzucić? Jak mogłam dłużej już na niego nie czekać?

Choć nie mogłam uciec z nim wtedy, gdy tego ode mnie żądał, i choć później, gdy byłam już wolna, tak długo i bezskutecznie szukałam go po świecie, czułam się wobec niego winna! Doznawałam wciąż uczucia, że to ja zламаłam mu życie, i, choć Karol mówił, że Leon dobrze wygląda i sprawia wrażenie zamożnego człowieka, nie mogłam uwierzyć, żeby był szczęśliwy. Czułam na sobie ciągle przejmujące spojrzenie jego płonących oczu, gdy mówił, że nie będzie mógł żyć beze mnie i wierzyłam w te słowa.

Przez tę jedną noc ożyło we mnie wszystko, co zamierało powoli przez 13 długich lat.

Następny dzień przeżyłam, jak we śnie, szykując się do tego spotkania.

Leon przyjechał przed wieczorem. Byliśmy wszyscy w domu, oczekując jego przybycia. Pamiętam, że Lulu włożyła na tę okazję nową suknię i wszystkich ogarnął jakiś odmienny, jakby świąteczny nastrój. Staliśmy na ganku, gdy przez bramę wjechał samochód, wiozący Leona. Wskoczył z niego rzeki i uśmiechnięty, i wesoło wbiegł na stopnie ganku. Patrząc na niego, zdumiewałam się resztką przytomności, jak prosto i normalnie wydarzają się rzeczy, przed myślą o których cofa się wyobraźnia ludzka i serce zamiera w piersiach z niepokojem.

Leon przede wszystkim podszedł do mnie, lecz nie zatrzymał się długo przy tym powitaniu, i pocałowawszy mnie w rękę zwrócił się do Lulu.

— Ach, — rzeki — więc to jest moja czarująca, nowa bratowa?

Potem przywitał się z Jerzym.

— Był jeszcze takim małym szkrabem, gdy widziałem go po raz ostatni! — rzeki wesoło, klepiąc go po ramieniu.

Mówił same takie banalne, zwyczajne rzeczy, ale mówił je bardzo wesoło, bez żadnego widocznego przymusu, ze szczerym uśmiechem. Oczy jego, te niezapomniane, ogniste oczy, których spojrzenie przesładowało mnie przez tyle bezsensnych, koszmarnych nocy, były tak samo płomienne i bystre, jak za czasów jego młodości. Stały się tylko, jakby ciemniejsze, prawie zupełnie czarne. Twarz Leona była bardzo opalona, a on cały, jakby wyrósł i zmężniał. Było w nim coś nowego, coś cudzoziemskiego, co wydało mi się przykro obce. Nosił jakieś dziwnego koloru, miękkie, zagraniczne ubranie, a w mowie jego słychać było wyraźnie cudzoziemski akcent. Był tego wieczoru bardzo uprzejmy i ożywiony. Sprawiał takie wrażenie, jakby chciał nas wszystkich ująć dla siebie swą wesołością. Na mnie nie zwracał żadnej szczególnej uwagi, ani też nie ignorował mnie demonstracyjnie. Odnosił się do mnie z grzeczną, chłodną obojętnością. Opowiadał nam o różnych swych przygodach i zabawnych awanturach z humorem i swadą, które mnie bardzo raziły.

— A wy, — rzeki, gdy siedzieliśmy już przy kolacji — życie tu sobie w tej milej, wiejskiej ciszy

grzecznie i spokojnie, jak u Pana Boga za piecem! Zawsze spokojni i zadowoleni! Dobrze ci z tymi moimi braćmi, co Krysiu?

Spojrzał mi nagle prosto w oczy i czułam, że błędna pod tem ukochanem, dawnym spojrzeniem. W krani dawały mi łzy. Nie mogłam mu odpowiedzieć.

— Ach, rzeki prędko, nie czekając na moją odpowiedź — chyba po starej znajomości wolno mi mówić ci po imieniu?

I znów był taki obcy, taki daleki!
— Naturalnie, Leonie — rzekłam — jesteś przecież moim szwagrem!

Obrzucił mnie krótkim spojrzeniem, które trafiło mi w samo serce.

— Tak, jestem twoim szwagrem! — rzeki, mrucząc trochę oczy. I uśmiechnął się lekko.

Tego wieczoru nie zabawił u nas długo. Odjechał niemal zaraz po kolacji i nie pokazał się po tym przez długi czas. Pozostawił we mnie wrażenie bolesnego, dręczącego niepokoju. Chwilami wydawał mi się obcym, dalekim człowiekiem, nie mającym nic wspólnego z tym czarującym, płomiennym chłopcem, z którym łączyły mnie kiedyś węzły zakazanej, tragicznej miłości. Lecz jedno jego spojrzenie, jeden uśmiech, jedno słowo, o pewnym, dawnym brzmieniu, wystarczały, żeby napelnić mi serce nieznośną, rwącą tęsknotą.

— Czy to możliwe — myślałam — żeby go jeszcze kochała?

Nie chciałam go widzieć więcej i byłam zadowolona, że nie przyjeżdżał. Był podobno bardzo zajęty organizowaniem swojej fabryki, tak, że w Lachowicach nie pokazywał się wcale.

Ale zewsząd dochodziły o nim wieści.

Lulu przyjeżdżała z Warszawy, opowiadając z zachwytem o jego sukcesach towarzyskich. W szybkim czasie porobił moc znajomości i był rozrywany przez piękne panie stolicy. Miał jednak bardzo wiele zajęć i nie udzielał się wiele. Wkrótce fabryka, którą nabył, zmodernizował, poszła w ruch i podobno zaczęła przynosić duże dochody. Oprócz tego Leon prowadził wiele rozmaitych interesów i we wszystkim sprzyjało mu podobno fantastyczne szczęście. Tak głosiła powszechna fama, gdyż z wami, Leon

nie rozmawiał nigdy o tych sprawach. Każdy człowiek z miasta lepiej był poinformowany o stanie jego interesów, niż ktokolwiek z nas. Zazdroszczono mu szczęścia i powodzenia. Podobno tę swoją fabrykę prowadził wzorowo. Lulu mówiła, że wszyscy jej znajomi przypisują mu olbrzymi majątek. W ogóle Lulu była tym członkiem rodziny, który widywał go najczęściej. Spotykali się w Warszawie w teatrach i kawiarniach, u różnych wspólnych znajomych i, zdaje się, zaprzyjaźnili się ze sobą bardzo. Lulu była na jego punkcie pełna egzaltacji i wciąż stawiała go za przykład Karolowi i swemu mężowi.

— Wy — mówiła — jesteście tacy spokojni, tacy wciąż jednakowi! Naturalnie, że Leon nie przyjeżdża do Lachowic, gdyż nudzi się z wami!

Gdy wreszcie zjawił się pewnej niedzieli, zapytałam go, czy to prawda. Byliśmy sami w dużym salonie, czekając na obiad, który miano podać za chwilę.

— Nie przyjeżdżam — rzeki Leon — gdyż mam bardzo mało czasu. Poza tym — dodał, uśmiechając się nowym, złym uśmiechem, którego nie widywałam u niego dawniej — nie wiem, czy jestem tu mile widzianym gościem. Moi bracia, a zwłaszcza twój mąż, nie darzyli mnie nigdy szczególnie gorącą miłością.

Pomimo tych złośliwych słów, w głosie jego dośłyszałam nagle dawny, kochany dźwięk. To wystarczyło. Powiedziałam:

— Chciałabym, żebyś przyjeżdżał częściej!
Odtąd zjawił się co tydzień.

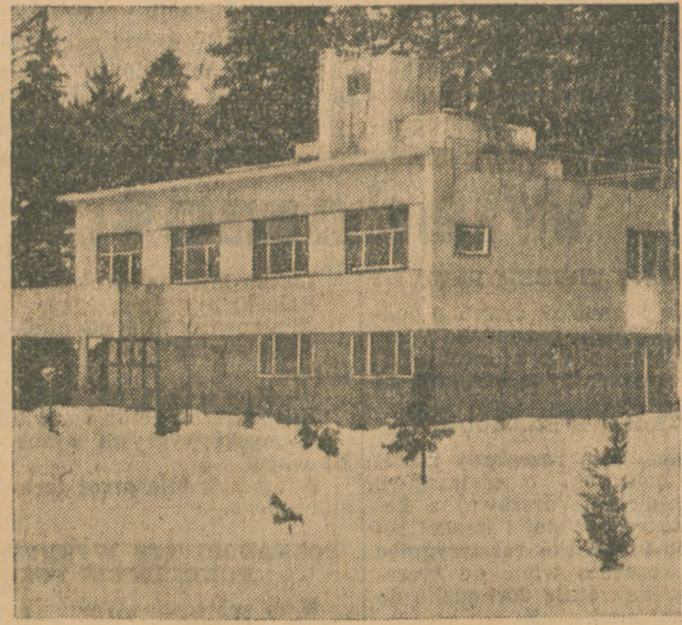
Powoli kruszył się między nami pańczerz obcości. Coraz częściej odnajdywałam w nim dawne ruchy, dawne spojrzenia, dobrze mi znane drganie nozdrzy i namiętne modulacje głosu, gdy mówił o czymś, co go szczególnie interesowało. Czasami osiadał na jego ustach czar dawnego, krótkiego uśmiechu, z którym dawniej spoglądał na mnie. Niekiedy też dostrzegałam w błysku czarnych oczu cień jakiegos wspomnienia, które wywoływałam jakimś swym mimowolnym ruchem, lub słowem. Zatrzymywał wtedy na mnie przez chwilę znieruchomiły wzrok i twarde rysy jego nerwowej twarzy rozprężyły się na sekundę. W takich chwilach czułam, jak serce ucieka mi gdzieś w głąb piersi, a oczy ciemnieją mi ze wzruszenia.

Zaczynała się między nami jakby nowa przyjaźń. Tak mi się przynajmniej zdawało. Nie wspominałszy nigdy przeszłości. Staralam się być dla Leona dobra i troskliwa, wnikać w jego myśli, rozmawiać z nim o tem, co mogło mu sprawiać przyjemność. On odpierał mi uprzejmością; nie darzył już mnie ową nienaturalną, brawurową wesołością, jaką oszołomił nas pierwszego dnia po swym przyjeździe, okazywał mi nawet czasami pewną braterską serdeczność, ale pozostawał zawsze zamknięty w sobie i nieprzenikniony. Lepsze to było w każdym razie, niż jego ustosunkowanie się do mnie pierwszego wieczoru i przez pewien czas ludziłam się nadzieją, że kiedyś stopnieje pewien przymus, który trwał ciągle między nami i zdobędę jego szczerą przyjaźń.

Pewnego razu, zimą, wybraliśmy się razem do Warszawy. Przez cały dzień zalałwałam sprawunki, a wieczorem wybraliśmy się do teatru. Po raz pierwszy od jego przyjazdu mieliśmy znaleźć się sam na sam przez cały wieczór, bez towarzysztwa kogoś z rodziny, lub znajomych. Leon był tego dnia bardzo zajęty i nie miał czasu przyjechać po mnie do cukierni, w której spędziłam popołudnie. Spotkaliśmy się przy kasie teatru i musieliśmy bardzo spieszyć się z oddaniem rzeczy do garderoby, by nie opuścić pierwszego aktu sztuki. Szliśmy szybko na górę po szerokich, marmurowych schodach. Z zamkniętej sali dochodziły już przytłumione dźwięki muzyki.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Reprezentacyjny pensjonat „Dyrektorówka” w Krynicy

Na zdjęciu widzimy pensjonat „Dyrektorówka” otoczony pięknym parkiem.

Listy z zagranicy

Gra o hegemonię

Berlin, w styczniu „Nie wycofamy się z Hiszpanii, dopóki nie dostaniemy kolonii” — oświadczył kanclerz Hitler pod koniec dyskusji na konferencji, której osiadał raport gen. Faupela, ambasadora Rzeszy przy juncie w Burgos. W konferencji tej brali też udział najwyżsi dowódcy Reichswehry, gen. v. Fritsch i min. v. Blomberg. Tę a nie inną treść konkluzji kanclerskiej, w jednej i tej samej formie, podały źródła prasowe zarówno angielskie jak i francuskie.

I to właśnie oświadczenie Hitlera, niezależnie od wszystkich przygodnych oświadczeń dyplomatycznych tak z Wilhelmstrasse płynących, jak i z Quai d'Orsay, niezależnie od lokalnych wydarzeń i perypetii czy to na terenach marokańskich, czy też w Hiszpanii samej, czy wreszcie w Ifni, Rio de Oro, na wyspach Kanaryjskich — jest rzeczą

najważniejszą, najrealniejszym posunięciem w złożonej i wielostronnej grze, jaką prowadzi kanclerz i rząd Trzeciej Rzeszy.

Z całego dotychczasowego przebiegu wydarzeń hiszpańskich, z całej polityki niemieckiej na tym odcinku wynika jasno, że III Rzesza od żądania swego przyznania jej kolonii nie odstąpi, że nie wypuści z rąk zastawów hiszpańskich w Europie i w Afryce, dopóki nie otrzyma rekompensaty.

Bezpośrednio zaatakowaną stroną jest tu Francja, przeciw której skierowano ostrze akcji hiszpańskiej.

W tym samym stopniu, w jakim polityczna akcja Niemiec odznacza się dynamizmem, uporczywością w dążeniu do wytkniętych na daleką metę celów, w takim samym stopniu polityka Francji od zejścia z areny rządowej Poincaré'ego odznaczała i odznacza się pa-

sywnością, trwaniem na stanowisku defensywnym, łataniem coraz to nowych dziur w tkaninie Penelopy, jaką są rozmaite aliansy obronne.

Gdy Trzecia Rzesza w swej polityce która via facti zmierza nie tylko do restauracji przedwojennych wpływów i znaczenia Niemiec, ale do znacznie większego ich rozpostarcia, ucieka się do stosowania środków drastycznych, do czegoś w rodzaju t. zw. krótkich uderzeń ofensywnych, po których wycofuje się na pozycje wyjściowe, jak to czynił w czasie wojny Hindenburg z dobrym skutkiem, to Francja ogranicza się do rządu Laval'a poczynając, do taktyki obronnej, pozostawiając przywilej inicjatywy swemu przeciwnikowi.

W rezultacie, poczynając od pamiętnej daty 7 marca ub. roku, t. j. remilitaryzacji Nadrenii, na którą rząd Laval'a reagował, wbrew ógólnemu oczekiwaniu papierowym protestem, III Rzesza odnosi jeden sukces po drugim, likwidując krok za krokiem skutki przegranej wojny. Są to sukcesy negatywne, usuwa-

nie ujemnych konsekwencji Traktatu Wersalskiego.

Obecnie przechodzi rząd III Rzeszy do akcji politycznych, które mają mu przynieść sukcesy pozytywne, zdobycze materialne, terenowe, prestiżowe, militarne. Argumentem, podstawą dla tej polityki jest odbudowana w skali większej niż ta z r. 1914 potęga wojenna Niemiec. Polityka niemiecka od dłuższego już czasu przestała być polityką odbudowy a weszła na tory imperializmu. Jakie mogą być cele tej polityki najdalej wytknięte przy wewnętrznym jej dynamizmie — określa, nie chowając zresztą światła pod kocem, prasa francuska i prawicowa i lewicowa, tak dobrze „Echo de Paris” jak „Oeuvre”.

Jak daleko sięgną sukcesy polityki III Rzeszy, jakie cele, z postawionych sobie, osiągnie ona, nie daje się przewidzieć w obecnej sytuacji. Pewne jest tylko jedno, że rachuby na załamanie się wewnętrznego z racji słabości żywnościowych i surowcowych Niemiec są bardziej niż zawodne.

E. R.

ś. p. Józef Biechowiak

urzędnik stanu cywilnego na miasto Bydgoszcz

zmarł nagle, na posterunku służbowym, dnia 19. stycznia 1937 r.

Zarząd Miejski stracił w Zmarłym sumiennego i gorliwego urzędnika, którego zalety zjednały mu powszechne uznanie.

Cześć Jego pamięci!

Zarząd Miejski w Bydgoszczy.

Teoretyczny kurs szybowcowy

Aeroklub Warszawski organizuje w okresie od 1 lutego do 1 marca r.b. teoretyczny kurs szybowcowy, stanowiący przygotowanie dla osób, które szkoląc się pragną w pilotażu bezsilnikowym.

Wykłady odbywać się będą w gmachu chemii Politechniki Warszawskiej trzy razy w tygodniu w godzinach od 18 do 21. Zapisy przyjmuje i informację udziela sekretariat Aeroklubu Warszawskiego przy ul. Włodarskiej nr. 21.

Belgia wprowadza 45-godzinny tydzień pracy

Belgijska Rada Ministrów postanowiła wprowadzić z dniem 2 lutego br. 45-godzinny tydzień pracy w kopalnictwie węglowym dla robotników podziemnych.

Rozwój pracy w samorządach

uzależniony jest od właściwej polityki personalnej

Rozwój i wzrost pracy w samorządzie wymaga ciągłego dokształcania się i wyrobienia specjalnego typu pracownika samorządowego o wszechstronnych umiejętnościach zawodowych oraz dużym wyrobieniu społecznym.

Pracownicy samorządu terytorialnego w rozumieniu doniosłości wyszkolenia wykwalifikowanych działaczy samorządowych dla należytej funkcjonowania całokształtu gospodarki państwowej prowadzą obecnie przez organa Związku Pracowników Samorządu Terytorialnego wzmoczoną akcję krzewienia wiedzy społecznej i samorządowej dla wszystkich rodzajów pracowników samorządowych, oraz dla wójtów, sołtysów i członków rad.

Wyniki tej akcji są w dużej mierze zależne od ujednoczenia zasad polityki personalnej w samorządzie. Dlatego też pracownicy

samorządowi wysuwają postulaty zmierzające w kierunku ustalenia minimum wymagań cenzusu od kandydatów do pracy w samorządzie oraz zapewnienia pierwszeństwa w uzyskiwaniu pracy w samorządach absolwentom szkół i wydziałów samorządowych, przede wszystkim pochodzącym ze wsi. Każda praca na wyższym stopniu samorządowym winna być uzależniona przynajmniej od dwuletniej pracy w gminie. W związku z tym łączy się ustalenie właściwego uposażenia, możliwości awansu, zapewnienia stałości stosunku służbowego, oraz umożliwienie przejścia do służby państwowej.

Olbrzymie znaczenie posiadają tu również poprawki złożone przez posłów - samorządowców do rządowego projektu ustaw o samorządzie terytorialnym.

Giełdy

NOTOWANIA GIEŁDY WARSZAWSKIEJ

Table with exchange rates for various currencies and commodities like wheat and sugar.

Akcie

Bank Polski 108,00; cukier 28,00; węgiel 16,50; Lilpop 18,50; Starachowice 32,50.

Papiery procentowe

3 proc. poz. inw. 1-sza em. 64,00 seria 80,00; 3 proc. poz. inw. 2-ga em. 64,75 seria nienotowana; 5 proc. koł. 51,25; 6 proc. dol. 64,00; 7 proc. stabil. 449,00 kupon 151,61; 4 proc. konsol. 51,00-50,75-51,00-49,25; 3 proc. obl. ludow. 1-szej em. 93,00; 4 i pół proc. ziemskie seria 5-ta 48,50; 5 proc. Warsz. Stare 56,75; Nowe 54,50-54,75.

POZNAŃSKA GIEŁDA ZBOŻOWA

Złote. Ceny transakcyjne. Żyto 300 ton 23,20. 105 ton 23,15. 270 ton 23,10. 815 ton 23, 80 ton 22,95, 30 ton 22,90, 30 ton 22,85, 75 ton 22,75, ceny orientacyjne: żyto 22,00-22,25 - spokojne, pszenica bez zmiany - spokojna; owsa 18,25-18,75 - stałe; maki żytnie wszystkie gatunki obie kolumny minus 50 groszy - spokojne, reszta bez zmiany. Ogólne ujęcie spokojne.

Programy radiowe

Środa, 20 stycznia

PROGRAM OGÓLNOPOLSKI

6.30 Pieśń „Kiedy ranne wstają zorze”. 6.50 Gimnastyka. 6.50 Muzyka (pięty). 7.25 Dziennik poranny. 7.25 Programy lokalne. 8.00 Audycja dla szkół. 8.00-11.30 Przerwa. 11.30 Audycja dla szkół: a) „Ciekawe i wesołe wieści dla dzieci” Stefana Themersona w opracowaniu Marli Gutry; b) Muzyka (pięty). 11.57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa. 12.08 Muzyka popularna w wyk. ork. wojskowej pod dyr. kpt. Maksymiliana Chmielewicz (s. Poznania). 12.40 Dziennik południowy. 12.50 „Obrona domu rodzinnego przed atakiem szarym” - pogadanka, wygl. Janina Janicka. 15.00 Wiadomości gospodarcze. 15.15 Programy lokalne. 16.10 „Czym jest twój tatuś?” - „Piekarzem” - audycja dla dzieci (s. Wilna). 16.25 „Koncert Orkiestry P. R. pod dyr. Mieczysława Mierzejewskiego. 17.00 „Rola marynarki wojennej” - odczyt Mieczysława Zydlera. 17.15 Koncert solistów. Wykonawcy: Aleksander Bielakow (śpiew) Kazimierz Blaszko (wolonczela) i prof. Ludwik Urstiel (akompaniament). 17.50 „Obrazek z życia miasteczka” - felieton - wygl. Adam Nechay (ze Lwowa). 18.00 Pogadanka aktualna. 18.10 Wiadomości sportowe. 18.20 Programy lokalne. 18.50 „Nie marnujmy czasu i młodociej” - pogadanka - wygl. gospodarz Lucjan Markowski (Łódź nadaje aud. lok.). 19.00 „Poedynek Dowejki z Dmęjką” - opowiadanie Melchiora Wnukowicza. 19.20 Programy lokalne. 20.35 Chwila Bina Studów. 20.45 Dziennik wieczorny. 20.55 Pogadanka aktualna. 21.00 „Opowieść o Chopinie” - 7-my wieczór - „Zima na Majorce” w opracowaniu Witolda Hulewicz. Przy fort. Stanisław Szpiński. 21.40 Ernest Chausson: Koncert podwójny na skrzypce i fortepian op. 31. D-dur. 22.20 Muzyka taneczna w wyk. Małej Ork. P. R. pod dyr. Z. Górzyskiego z udziałem „Czwórki Radiowej”. 23.00-23.30 Programy lokalne dla Warszawy i Lwowa.

ROZGŁOSNIA POMORSKA

7.25 Pare informacyj. 7.30-8.00 Koncert w wyk. Małej Orkiestry P. R. pod dyr. Zdzisława Górzyskiego (z Warszawy). 13.00-14.00 Wszystkiego po trochu (pięty). 15.15 Koncert reklamowy. 15.35 Wiadomości społeczne. 15.40 Z popularnych utworów Mozarta (pięty). 16.00-16.10 „Wartości regionalne druków pomorskich” - pog. wygl. Zygmunt Mocarski. 18.20 Pogadanka „W świetlech dla bezrobotnych”. 18.25 Muzyka polska (pięty). 18.4-18.50 Program na jutro. 19.20 „Wieszczka snów”, słuchowisko dla dzieci Władysława Surzyńskiego - opracowanie muzyczne autora. Wyk. Artystów Teatru Ziemi Pomorskiej w Toruniu. 19.50-20.35 Motywy hiszpańskie (pięty).

ZAGRANICA

19.00 Kocno. „Clivia” - operetka Dostala. 20.40 Rzym. „Tosca” - opera Pucciniego (tr. z La Scall). 20.45 Praga. „Borys Godunow” - opera Musorgskiego. (akt II). 21.15 Drotwicz. Festival Haendla (tr. z Queens Hallu). 21.45 Radio - Paris. „Jaś i Małgosia” - baśń muzyczna Humperdincka.

Tabela wygranych z dnia 18 i 19 stycznia

IV ciągnięcie

GŁÓWNE WYGRANE

Table listing main lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing secondary lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing tertiary lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing quaternary lottery winners with their numbers and amounts.

GŁÓWNE WYGRANE

Table listing main lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing secondary lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing tertiary lottery winners with their numbers and amounts.

GŁÓWNE WYGRANE

Table listing main lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing secondary lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing tertiary lottery winners with their numbers and amounts.

GŁÓWNE WYGRANE

Table listing main lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing secondary lottery winners with their numbers and amounts.

Wygrane po 200 zł.

Table listing tertiary lottery winners with their numbers and amounts.

Pamiętaj, że wygrać możesz w kolekturze „Uśmiech Fortuny” BYDGOSZCZ, ulica Pomorska 1 TORUŃ, ulica Żeglarska nr. 31

Losy do I. klasy poleca kolektura K. Rzanny Bydgoszcz, Gdańska 25, tel. 33-32

Skladajcie oferty na pomoc Zimową dla bezrobotnych. Konto PKO Nr. 70.200 Pomoc Zimowa.

